

עת"א 3430/06/18 - שאול בוחניק נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 3430-06-18 בוחניק(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת מיכל ברנט
העותר
נגד
המשיבים
שאול בוחניק (אסיר)
1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים
2. מדינת ישראל

החלטה

כללי

1. העותר מרצה עונש של 10 שנות מאסר בגין עבירות של החזקת נשק שלא כדין, נשיאת נשק שלא כדין, חבלה חמורה, חבלה או פציעה כשהעברין מזוין, חבלה או פציעה ע"י שניים או יותר, תקיפה הגורמת לחבלה של ממש, היזק לרכוש במזיד, קשר לפשע, גניבה מרכב, פריצה לרכב והחזקת כלי פריצה לרכב. העותר החל לרצות את מאסרו ביום 16.2.09, זהו מאסרו הראשון והוא מסווג לקטגוריה ב-1 משטרה.

2. העותר מלין על שפיטתו ללא סמכות על ידי המשיבה, לאחר שנטען כלפיו כי במסגרת דיון בעתירה העלה טענה כוזבת.

טענות ב"כ הצדדים

3. לטענת העותר, במסגרת עת"א 35637-03-18 שעניינה היה התרת שימוש במגרשי הספורט המצויים בכלא אופק הסמוך לכלא רימונים, התקיים ביום 8.5.18 דיון לפני כבוד השופטת עטר, במסגרתו אמר העותר כך: "אני מבקש שיבחנו העניין עם גב' קרולין מכלא רימונים שהיא עצמה יזמה קבוצה וליוותה אותה פעמיים בשבוע למשך שעתיים כל פעם לשחק במתחם". וכן בהמשך הוסיף ואמר: "פניתי למפקד האגף. אמרתי ולא התייחסו לכך וכולם יודעים את זה. אפשר לבדוק דברים בשניות. אפשר לקרוא לה לכאן".

בשים לב לטענתו זו הפנה בית המשפט (כבוד השופטת עטר) את המשיב לבחון עמדתו פעם נוספת.

בהודעת עדכון מטעם המשיב נמסר לבית המשפט כי לאחר בירור עם הגברת קרולין סדון, אשר שימשה

מפקדת אגף 14 כשנתיים וחצי, מסרה זו כי "מעולם לא הוצאו אסירים למגרש כדורגל בתקופת כהונתי ובוודאי שלא בליווי ואישור שלי. מדובר בדמיון מופרך של האסיר בלבד".

העותר בתגובה לכך הודיע כי הוא מוכן לבצע בדיקת פוליגרף בנושא, ואף עדכן כי הגב' סדון פנתה אליו בעקבות הדברים ואמרה לו: "בוא ספר לי את הבדיחה שסיפרת להם בבית המשפט", ואיימה כי העותר יישפט על דבריו אלה.

ביום 30.5.18 נתן בית המשפט את החלטתו בעתירה. בית המשפט דחה את העתירה אולם קבע כי "מבלי להידרש במסגרת ההליך שלפני לשאלה האם הדבר נעשה בעבר אם לאו, מתבקש המשיב לשוב ולבחון אפשרות כאמור על פי הנהלים וכלל השיקולים המתחייבים".

עוד באותו יום נשפט העותר על ידי מר אסד, והוטלו עליו העונשים הבאים:

א. מניעת ביקורים למשך חודש ימים.

ב. איסור על ביצוע רכישות בחנות המכר למשך חודש ימים.

לטענת העותר, שפיטתו נעשתה תוך ניצול לרעה של כוח המשרה, שימוש בלתי הולם בסמכות, תוך שלילת זכותו להליך הוגן, זאת לאחר שלא ניתנה לו הזדמנות לשמוע את האישום והראיות נגדו ולהתגונן. העותר העלה טענות במסגרת דיון בהליך משפטי בעניינו, ולא ניתן לעשות בהן שימוש בהליך אחר (ע"פ 364/73 זידמן).

כן נטען כי המשיבה עירבה שלא כדין שני הליכים, הליך דין משמעתי המוסדר בפקודת בתי הסוהר, והליך שלילת טובות הנאה המוסדר בפקודות הנציבות.

בנסיבות אלה פנתה ב"כ העותר למפקד בית הסוהר רימונים כבר ביום 30.5.18, בבקשה להורות על ביטול הענישה ועריכת בירור התנהלותם הלא ראויה של הגב' סדון ומר אסד. משלא נענתה, הוגשה העתירה נשוא תיק זה.

4. מתשובת המשיבה עולה כי בעניינו של העותר בוצע הליך של שלילת פריבילגיות (ולא שפיטה בדין משמעתי), בהתאם לפקודת הנציבות 04.17.00 **הענקת טובות הנאה ושלילתן**, בשל האשמה כוזבת כלפי קצינת בית הסוהר. ההליך בוצע במסגרת שימוע בפני מפקד האגף בו מוחזק העותר, ובמסגרתו נשללו מהעותר טובות הנאה מסוג ביקורים ואפשרות לרכוש במרכז המכר למשך חודש ימים. במסגרת השימוע בחר העותר שלא להגיב וחתם על טופס השימוע.

עוד נטען, כי העותר לא השיג בפני הרשות המנהלית בכתב כנגד ההחלטה לשלול ממנו את טובות ההנאה ולא מיצה את ההליך המנהלי.

דין והכרעה

5. אעיר תחילה כי בענייננו פנתה ב"כ העותר בכתב למנהל מתקן הכליאה בו ביום שנשללו מהעותר הפריבילגיות, ועל כן אין בטענה בדבר אי מיצוי ההליך המנהלי ממש. לא הובא לידיעתי האם הפניה טופלה על ידי המשיב ובאיזה אופן.

6. סעיף 56 לפקודת בתי הסוהר מונה רשימת עבירות בגין ניתן להעמיד לדין משמעת אסיר בגין עבירת בית סוהר. אחת העבירות הינה "(3) האשים סוהרים האשמות כוזבות בתשובה לשאלה שנשאל בעניינים הנוגעים לבית הסוהר או למשמעת בו". קציני השיפוט והעונשים שניתן להטיל מנויים בסעיפים 57-59 לחוק, ובהם התראה, אזהרה חמורה, קנס, בידוד, הפחתת ימי שחרור ופיצויים. שלילת טובות הנאה אינה מנויה על העונשים שניתן להטיל על אסיר. בסעיף 60 לפקודה נקובה זכותו של האסיר להתגונן בדין, וכי לא יוטל עליו עונש אלא לאחר חקירה מתאימה ולאחר שתינתן לו הזדמנות לשמוע את האישום והראיות נגדו ולהתגונן.

7. פקודת הנציבות 04.17.00 קובעת כי הליך שלילת טובות הנאה הוא "מעין שיפוט", ועל כן תינתן במסגרתו זכות שימוע לאסיר. עת ננקט הליך זה, לא קיימת זכות להתגוננות (בניגוד לשמיעת עדים בהליך המשמעת). ההליך יינקט במקרה של "התנהגות לא טובה" של אסיר. אסיר רשאי להשיג על ההליך בפני מפקד מתקן הכליאה בתוך 7 ימים.

8. לגופו של עניין, ביום 8.5.18 התקיים דיון לפני כבוד השופט עטר בעתירת אסיר, בו העלה העותר טענה עובדתית מסוימת כלפי סוהרת.

9. ביום 10.5.18, ככל הנראה, (התאריך על הטופס אינו ברור), בעקבות דבריו אלה, מולא דו"ח תלונת סוהר על התנהגות אסיר, בדבר **הצהרת שקר בבית המשפט**, ע"י רס"ר נרקיס איזבאי. סגן ביס"ר רימונים החליט בתחילה כי העותר יועמד לדין משמעת בפני מנהל אגף 10 (כך סומן על גבי הטופס). בהמשך סומן X על בחירה זו, וסומן במקומה כי העותר לא יועמד לדין משמעת, אולם יינקט נגדו הליך של שלילת טובות הנאה כפי שקבוע בפק"צ 04.17.00.

10. ביום 30.5.18 נערך טופס הענקת/ שלילת טובות הנאה לאסיר, לא ברור על ידי מי נערך הטופס שכן אין הוא חתום בשם או תפקיד. במסגרת הטופס הודיעו לאסיר על הכוונה לשלול ממנו קנטינה וביקורים למשך חודש החל מיום 30.5.18. במקום המיועד לרישום דברי האסיר בתהליך שלילת טובות ההנאה צוין: "אין מה להגיד". בנימוקי ההחלטה של הגורם העלום נטען כך: "**החלטתי להרשיע לאור הדברים שנרשמו בגיליון האשמה**".

11. מכאן כי אכן נציגי המשיבה ערכו מבחינה טרמינולוגית עירוב מסוים בין שני מקורות הסמכות ובין שני ההליכים שהם שונים במהותם - העמדה לדין משמעת ו/או שלילת הטבות, שכן הרשעה הינה תוצאה של דין משמעת ולא של שלילת פריבילגיות.

יחד עם זאת, מהותית, העותר לא הועמד לדין משמעת, ועל כן לא קמה חובה לשמוע עדים בעניינו. העותר עצמו לא

העלה אף טענה במסגרת השימוע, ולא נטען בפני אחרת. טענותיו הועלו אך בדיעבד, על ידי עורכת דינו. מכאן שעל פניו ההליך בוצע בסמכות ולא מצאתי לקבוע אחרת.

12. על אף האמור, בנסיבות בהן טענות העותר הועלו לראשונה אך על ידי עורכת דינו במסגרת ההשגה על ההליך, ולא זכו להתייחסות על ידי מפקד הכלא (ואם היתה כזו - זו כאמור לא הובאה לעיוני), מצאתי לפנים משורת הדין להתערב במידת הענישה ולהורות כי שלילת ההטבות תסתיים היום, 21.6.18.

ניתנה היום, ח' תמוז תשע"ח, 21 יוני 2018, בהעדר הצדדים.